

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Novissima Polyantha, In Libros XX. Dispertita

Dominicus

Francofurti, 1613

Victus

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97211](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97211)

Propter quod deus, quas accipit natura supra volatilia aliorum conditionem largita est, factum: vt in vniuersum accipit esset excellent hieroglyphicum, precipueq; victoriam significat. Nam reliquis omnino volucres volatu antecellit. Idem lib. 21. pag. 198. F.

EMBLEMA.

In victoriam dolo partam. Emblema XLVIII. Andr. Alciati.

Atque cumulum lacrymarum ego per luo virtutis. Deu miser a libentes dilacerata comas! Scilicet hoc restabat adhuc, vt iudice Græco Vinceret, & causa fletu pariore dolus. Vide, Bellum, Pax.

Victus.

DEFINITIO: ET ETYMOLOG.

Victus, anne illud sine quo vivere non possumus. Gr. vix, vitia, glos. Hebr. Michab, à verbo Chatah, vixit, reuixit, viguit, naturalem habuit vitæ vigorem: & metaphorice conualuit, sanus fuit: qui enim ex graui morbo conualecunt, vitæ restituti videntur. Vltimus verborum significatio, Victus verbo (inquit) continentur quæ elui, potui, cultuique corporis, quæque ad viuendum homini sunt necessaria. Conuictus, vna viuendi societas, quam plures simul viuunt. euyphor.

LOCI BIBLICI.

Victus, in dore vultus parandus. Genes. 3. 19. Victum Deus largitur homini & bestia. in genere, 1. 29. 30. Psal. 145. 15. 16. & 147. 20. 9. 10. sed videtur, pupillo & peregrino peculiariter, Dent. 10. 18. de victu non debemus esse solliciti, Mat. 6. 25. Luc. 12. 22.

SENTENTIÆ PHILOSOPHICÆ.

Detenui victu. DIAL. X.

Francisci Perrarcha. D O L.

Tenuis victus est mihi. R. Et tenuis voluptas, & munda sobrietas. An tu gula studio contrarium malle? D. Asper est victus. R. Aequanimis ferè gula illecebris caruisse cum ad manum sine alia dulcoris, & quæti faciliore, & feruari. Habet & suas virtus illecebras. Cicero in vtor verbo, has gustare & ruminare cum ceteris illas magnopere non requirit. D. Durus est victus. R. Durities amica virtutibus, mollicies voluptati. Quorautem magis viri vltro se voluptatibus abdicantes, hunc quem tu refugis victum elegere? quorum aliqui, cum possent laute vesci, panem & aquam in deliciis habuere. An vero voluptati quemquam sic obnoxium opinemur, vt non illa valde oderit, si admodum illi dedecus inueneri oculis possit? Sed sancta sanctitas virtutum holis acerrima & titillatio bestialis, quam qui sequitur, homo quidem videri potest, vere autem animal brutum est, ad hæc & familiaris contracta contuitis, & consuetudo rerum pessima mortalem præstrangit inuitum, vt discerni nequeat, quam decorum sit, quod torquet, sedumque quod muleat. D. Nimis angustus est victus. R. Immo nimis ampla, nimiumque capax gula est. Vnum visu angustum, re autem vnum omnibus in animam irruentibus vitis patens iter. Hac flamma libidinum, hac torpor ingenii, hæc irarum & iurgiorum feruor ingreditur, hac imperiosa cupiditas omnia pari iubens, atque facere dum necessaria creditis, quæ damnosa sunt, & munimen vitæ dicitis, quod ruina est. Hac inuidia facies, & amulatio implacata, indignantis animis, tam gulæ alium obloquentem, quam vos esse gloriamini. Inde laudem spectantes, vnde pudor metuendus erat. Hac postremo superbia, dum inflatus nec se capiens venter, animo suum affricat tumorem, & persuadet illi esse se homine aliquid maius, quod Ambrosia. & neceare passit. Vides vt vitium vnum est omnibus aditus, neque hunc, si aliter nequit, inopia veltibus clausum ceteris? O paupertas ænabilis, quæ continentie tibi sumis officium! Vise est eogr ad id, quod facere tua sponte deberis. D. Tenuis me victus extenuat. R. Malle ne igitur tume fieri, hæc tenuitas podagram tuis pellet & sinibus, dolorem capitis auferet, crebriq; vertiginem, vomitumque, & rictum, & nauseam, & sudorem radiumque, & fastidium tui ipsius, pallorem alterarum, & ruborem, odorem quoque & oris, & corporis, tibi, atque aliis importunum silet. Præterea pedes instabiles, manus tremulas, nutans caput (quodque est optimum) animam ipsum moderabitur, frænabitque. Et qui igitur tam multa corporis, atque animi bona paruo cibi desiderio, ac momentaneo gustus incommodo tibi parua conquereris dignas his præditis, gustu deseruire? D. Tenuis victus me fatigat. R. Contrarius fatigaret nisi forte onus requiem vocas. Non legisti lautioris vitæ rancia magna esse, ita vt quinq; diebus continuis non possit sine fastidio tolerari ab hominibus temperatis, & altiora spectantibus, quam Palæum, & ventrem? D. Supra modum victus est tenuis. R. Fuit ætas

quando hic fuisset, & est adhuc gens aliqua, vbi essentiam. Verum mundo in decursu lapsus vos deterruit, se nitimini publica semper principes tunc, vt qui oporuit fuisse, veris vsque quoque vestigijs suis omnium persequi porum viriis, ac locorum, precipuum tenentis gradum. Tenuis mihi non placet. R. Victum tenuem, & tenuis ptatis amatores, ac patroni laudant. Tu quam hauris, xus nescio. Plato Syracusias mentes damnat, ac placere ait, bis in die saturum fieri. Epicurus in olivæ prærem ac delicias ponit, & hunc quem tu fugis videri verbis probat. Deniq; vt ait Cicero: Nemo de tenui tenuis. Tu duarum notissimos si viarum duces speras, quid tamen nisi vt impetu tui erroris, & virtutis hostem, nec amantem onerosam sequaris ingluuiem? Fœdum finem, æque quam iuramentum (quodq; indignanter ac dolenter dicitur multum quidem sed pro capto suo ventri ingruentem) tium domini mensuram vltam & nescitis & frangere hilo est quod multi mirantur, quia patum, & tuorum nec multo pauciores essent: homines autem roborati lauto victu ad tenuem sum redacti. R. Bene habet, negligit, implet inopia, Optimum est sponte quæ ximum vel coactè.

De lauto victu. DIAL. XVIIII.

Francisci Perrarcha. G A V D.

In lautissima educor familia. R. Multum cibi lauti est, critique modo nihil. An ideo magis cibi colore vermes patent, an cibo molliore veterum iocor tecum, nec te terro. Scis & si forte distulatio paratam escam, & forte iam cenæ tempus, item longius abesse iam non posse. Nam & horum cique conuiua, & quæ meniam instruit, menis tunc lauticia istæ profurata sint videri. G. Lautitia educatur sum. R. Opellima pueritiam, & bonis artibus exquisitis cibus, & peregrinatio factus a puero præclarissimum in ipem adolescenti. odores nosse, mirarique doctus cæmè operari, aurea venerari, neque sero vt virorum fornum stinque communibus lenire, sed ambitiosa semper damnosis stomachi sarcinis mane illis occurrere, remo sancti viri eduerint, tot in castris phœsti dæbrie, atque aperè vixerint: an sitibi gemas acquirere hinc Curtius, Fabricius, Coruncanus lecta sua manantes sibilibus, atque arantes ad vesperas venientes ac Serranus, aut post hos Cato Censorius condidit, uigans, vnde triumphator redit, non aboqum quo no vltus, omnes norissimi hostes voluptatis occidit Paulus atque Antonius fontis ad ripam multum capere panem, non verecundia, ac dolore faucibus hæret, attoniti gustus icillatio illa lemtecerit. Cogitandum est tam tenui tamque, humili labore gaudentibus, trium (subactoque nobilissimos reges ac populos) tam difficillima est) carnem propriam, ac mundum, & subiles anime debellatos: te nter amplas dapes, atque quem vlti perdomitum voluptate? G. Lautitia. R. Sentio: omne in eo est, vt ad fundum munda dædat & copia, immo vero redundantia, atque succurrit vt Augustus Cæsar, qui fortassis panem poruerat cibi (sic enim de illo traditur) munda ris ferre. Silco quibus vesci solitus, ne quali ruderibus contempit tibi sit, interque fastidiosos & tuos illius principis secundarius panis, & calceum tibi pisciculi rideantur. At quanto melius saltem, sarum decus eximium, & gulæ summa felicitas semper Phasidem latuissent, quam huc ad ceterum nostrum, & irritandas illecebras adhibere honetior ætas illa de qua Naso ait: Pissis alio fraude natabat. Ofreque in conuuiuium sum norat quam prabes Ionia diues. No quæ gaudet aus. G. Vno frator electissimo. R. Vno frator, hic est finis vester, ad hoc nati estis. Quomodo vestram vitum debile, vel lymphis debilitatum iam ritus extingueret? Certe princeps ille, de quo bar, vini quoque parcellimus (nam & id fortissimum plus super cenam bibens dum in castris esse, vt te cenam bibitis, & in cenâ cenatis, nec amantem dit, & caltra ipsi vmosora sunt vrbibus. Nihil expedito, vel cæramen. Non bibebat ille in noctibus non cessans: Ille sitiens pro peccato peccata gida panem, vel lactucule thyrum, vel fæccatæ frustum cucumeris capiebat, at vos sum comestis, pantens illam vitis ardentibus & bibendo aliam extinguitis (dicam venus) accenditis. Nec mirum bere vos sanguinem terræ, ac ventrem curare

¶ Loci Bibliici

Vidua, in deliciis viuens, morosa, 1. Tim. 5. 6. Vidua munusculum à Christo laudatur. Luc. 21. 3. Vidua Deus facit iudicium, ipse dat victum, Deuter. 10. 18. Vidua parabola quae crebris precibus iudicium aequum obtinuit ab iniquo Iudice, Luc. 18. 2. &c. Vidua filius suadatur, Luc. 7. vers. 14. Viduae quales in Ecclesiae ministerium, seu in Diaconissarum collegium recipiendae, 1. Tim. 5. 3. Quor annorum recipiendae, vers. 9. Viduae iuniores laescentiunt, ideoque deuitandae sunt vers. 11. vbi non reiciuntur viduae iuniores ab Ecclesia, sed ad numerum Diaconissarum non admittuntur. Viduae verae quae, 1. Tim. 5. vers. 2. quae videlicet solae sunt, & omni humano praesidio destitutae. Viduarum domos comedere, Matth. 23. 14. Viduarum officium, 1. Corinth. 7. v. 8. 9. Tim. 5. 2. Viduarum habenda ratio, & beneficiendum illis, Exod. 22. v. 22. Deuter. 16. vers. 14. & 17. 19. 20. 21. & 26. & 27. 19. Iudith. 16. 28. Job. 24. 3. & 31. 16. Eccles. 4. 10. Esa. 1. 17. Jer. 22. 3. Zach. 7. v. 10. Malach. 3. 5. Mat. 23. 14. 1. Tim. 5. 3. Luc. 1. 27. Viduas pijs quid deceat, Iud. 8. 4. Luc. 2. 37. 1. Tim. 5. 8. 5. Tit. 2. 3.

¶ SENTENTIAE BIBLICAE.

Viduae virtute ad ornari.

Sic Iudith virtutibus non vetibus ornari studuit Iud. 8. Erat Anna propheticilla filia Phanuel, & haec vidua erat vsq; ad annos octoginta quatuor, quae non discedebat de templo ieiunus & obsecrationibus seruens nocte & die, Luc. 2. Quae vere vidua est & desolata, speret in Deum, & insuet obsecrationibus & orationibus die ac nocte. Nam quae in deliciis est, viuens mortua est, & hoc praecipue, vt irreprehensibilis sint, 1. ad Timotheum 5. Annus similiter in habitu sint, qui religionem, deccat, non criminatitices, non multo vino seruientes, vt honesta doceant. Tit. 2.

Studiosae defensari.

Viduae & pupillo non nocentibus. Si leseritis eos, vociferabuntur ad me, & ego audiam clamorem eorum: & indignabitur furor meus, & percussio tua: vos gladio, & erunt vxores vestrae viduae, & filii vestri pupilli. Exod. 22.

Viduas eius benedicens benedicam. Psal. 137.

¶ SENTENTIAE PATRUM.

Quid facit haec vidua inter familiae multitudinem, inter ministrorum greges?

Caueto omnes suspiciones, & quod de te probabiliter fingi potest.

Nesciat vidua bigamiae indulgentiam. Hier. in epist. 96.

¶ POETARVM DICTA.

Virg. lib. 4. Aeneid. Didonis verba de Sicheo marito suo.

Sed mihi vel tellus optem prius ima dehiscat, Vel pater omnipotens adigat me subitum ad En. 4. 6. Pallentes Umbrae Eryi noctemq; profundam, Ante pudor quam te violens, aut tua iura resoluam. Ille meos primus quidne sibi iunxit, amores Absit. Ille habet secum seruerq; sepulchro.

Consule Tit. de Matrimonio, Coniugio, & Castitate.

Vigilantia, Vigilia.

¶ DEFINITIO ET ETYMOLOG.

Vigilia Graece ἀγρυπία, as. h. & ἀγρυπία, vigilo dicitur. Hebr. Schokedh, à verbo Schakadh, Vigilant diligenter, & diligenter attendit, excubias egit. Cognationem habet cum Schakat, quieti: nam vigiles oportet esse quietos, atque alienis à tumultibus & strepitu. Hinc Graecum verbum ἀγρυπία, studio, ex tempore aliquid facio, celeriter exequor, quod vigilantium & operientorum proprium est. Vigilia, seu vigiliae vigilantium, πρυτανεύω. Hebr. Aschmoreth, Aschmurah, Schemuroth, Schimmurim, excubiae nocturnae, à verbo Schamar, Custodit, seruabit. Est autem vigilia, solutio & remissio sensus secund. Arist. lib. de Sensu & sensato.

Vigilia est dispositio, in qua anima imperat sensibus & virtutibus exterioribus, & mouet voluntate ad operandum. secund. A. uicem.

Vigilia dicitur à vigo, est enim vigere validum & robustum esse, quasi vim agere. Quare vigiles non segnes, non torpentes quales sunt dormientes, sed qui vigore suo sunt. Vnde per vigiles non modo assidue vigilantes, sed diligentes, & industrii dicimus.

XXXXX Hinc

Viduitas.

¶ DEFINITIO ET ETYMOLOG.

Viduitas Graece ὀρφανία, as. h. & ὀρφανία, vidua dicitur. Hebr. Al. Al. id est non habens partem in marito ex Al. id est, non, & Al. id est, pars à verbo Alas, loqui non potuit. Obmutescit coram affligentibus eam. Illem, mutus. Psal. 38. 14. Vidua dicitur à viro, etiam si nunquam virum habuerit, quia dicitur à ve, quod est sine, & duo, seu vobis & velanus. ff. de verbor. signific. l. malum. s. Pul. Nihil dicitur quasi idua, hoc est à viro diuisa. Idure enim hebraice diuisere est. Hinc viduare pro priuare capitur. Hinc vidua, calamitas dicta, quod videtur, id est, priuati bonis. A vidua dicitur à vigo, per compositionem deducitur. Veteres enim diuidendo diuisum diuiduo dicebant. vnde diuiduum, quod diuiduum modo separatim, significat, cuius contrarium in quod Graece ὀρφανία vocant.